

Pocta Mišíkovi, to je country i rock

Písň Vladimíra Mišíka nahrála cimbálová muzika i elektronický hudebník. Nové album, **Bazarem proměn**, skládá poctu jeho tvorbě, včetně hitu Sluneční hrob.

TOMÁŠ S. POLÍVKA

Vydavatelství Indies Scope sezvalo na album *Bazarem proměn – A Tribute to Vladimír Mišík* pestrou sestavu muzikantů. Od Jana Spáleného & ASPM přes Jana P. Muchowa po duo Kieslowski. Většina coververzí nahraných k počtě rockovému písničkáři přitom splňuje základní podmínky pro smysluplnou předělávku. Cíť ducha originálu a zároveň nabízí dostatek osobitosti nového interpreta.

Hudebníci měli při výběru oblíbené písně z Mišíkova repertoáru k přepracování volnou ruku. Oni samotní se ovšem na desku nedostali náhodou. „Mišíkova tvorba mne oslovila vším, čím může tvorba jednoho oslovit druhého,“ vyznává se v textu na obalu cédéčka Michael Kubesa, zpěvák kapely Ladě. Z procítěného podání skladby *Tma stěká do kaluží* je to slyšet.

Mišík zlidovělý i futuristický

Na Mišíkovy písně, hrávané v hospodách, vlacích i u trampských ohniček, jsme si zvykli. Skladby jako *Variace na renesanční téma* („Večernice“) nebo *Proč ta růže uvadlá* se dočkaly

Éra Slunečního hrobu. Vladimír Mišík na snímku z roku 1969, když zpíval v kapele Blue Effect.

FOTO ČTK

toho nejkrásnějšího osudu – zlidověly. Ovšem podání Mišíkovy hudby ve skutečně folklorním hávu, toť zábavné novum. „Cimbálovka“ Musica Folklorica si poradila s evergreenem *Sluneční hrob* jen s tradičními nástroji a v aranžmá nechybí nic podstatného. Výsledek působí mile a hezky. Úsměv budí představa, jak by

se tvářili budoucí folkloristé neznající původ skladby nad neobvyklými harmonickými postupy této „moravské“ balady. *Sluneční hrob* si vybrali i Čankišou. Pod názvem *Jua kaburi* vytvořili vtipnou, „etnickou“ verzi skladby v duchu vymyšleného folkloru fiktivního lidu Čanki a také nazpívanou v jeho jazyce. Cimrmanov-

skou legrácku, za kterou se ovšem skrývá invenční muzikantská práce, dotáhli Čankišou tvrzením, že jde o autentický záznam hudby domorodého kmene. Objevili ho prý v brněnském etnografickém muzeu. V Čankišou působí mimo jiné Mišíkův souputník od 60. let Zdeněk Kluka (Atlantis, The Progress Organization).

Jde tak vlastně o poklonu vrstevníka i následníkům zároveň. Šťastnou ruku při výběru měl i Jan Spálený, který zvolil píseň *Byl jsem doberj*. S jeho nezaměnitelným pěveckým projevem a soundem kapely ASPM zní, jako by si ji napsal sám.

Písň Vladimíra Mišíka fungují i v kontextu hudební elektroniky. Boris Carloff nad nervními beatsy a futuristickými počítačovými zvuky pozměnil základní melodii písně *Noc*. Vytvořil nahrávku, která může oslovit i nejmladší posluchače, netušící, „co je to ta Mišík“. Totéž platí pro snažení kapely Lesní zvěř.

Zvláštní vypichnutí zasluhuje kapela Květy. Vdechla téměř zapomenuté a v originále po zvukové stránce nepřilíhající Mišíkově skladbě *Návštevni den* doslova nový život. Téma textu, smutně sarkastický postesk člověka „odloženého“ do LDN a zapomenutého blízkými, je bohužel nadčasové. A přesvědčivost zpěvu Martina Kyšperského naprostá. Kapela nápaditě zakomponovala do písně citáty z dalších Mišíkových nahrávek a doplnila pár nosných melodických motivů. Za pozornost stojí také balada *Co jsem si vzal*, kterou uhrančivě teskně z ženského úhlu pohledu interpretuje duo Tara Fuki.

Zapomenout na originál

Ne vše se povedlo na výbornou. Hit *Co ti dám* v podání popových Ille ztratil šarm a lehkost. Kapela Jarret převedla titulní píseň *Bazarem proměn* do folkrockové schematicnosti, i když zde našťastí švih nechybí. Naopak altcountry-oví Nylon Jail nahráli skladbu *De-*

serted Alley bez chuti a energie, zřejmě už v době nahrávání přemítali o svém rozpadu. V žádném z případů však nejde o vytvořený průšvih a každá poklona se počítá.

Některé z coververzí se mohou dočkat odsudku jen proto, že působí oproti notoricky známé originální podobě písně onace a posluchači nebudou ochotni přizpůsobit své vnímání novému tvaru. Na což mají svaté právo. Recenzent si například nemůže zvyknout na úpravu *Střihali dohola malého chlapečka* „v režii“ J. P. Muchowa. Má pocit, že „holčičkovské“ uchopení písně Muchowem vybranou zpěvačkou Elou neodpovídá mrzivosti a smutku původní Kainarovy zhudebněné básně, i když jinak proti použitým prostředkům nic nenamítá.

Nelze samozřejmě přeceňovat význam „tribute“ projektů. Pro přebírající interprety jde o jednorázovou odbočku v tvorbě. A pro fanoušky „poklonkovaného“ umělce o krátkodobé zpestření, znázornění známé krajiny z jiného úhlu, od kterého se brzy vracejí k originálu. Deska *Bazarem proměn* ovšem zhmotňuje minimálně jeden fakt. Jak silný vliv měla Mišíkova hudba, svobodná i v dobách totalitních, na hned několik muzikantských generací. Včetně současných interpretů, u kterých bychom to nečekali.

Různí umělci: Bazarem proměn – A Tribute To Vladimír Mišík
Indies Scope, 2015
Celkový čas: 79:42

Autor je hudební kritik

Jenny Hvalová a souboj pohlaví

Norská písničkářka boří na svém novém albu mýty o stereotypech

MILOŠ HROCH

Co to je dávat na sebe pozor? Dostat zapláceno? Vyspat se s někým? Vdát se? Otěhotnět? Zviditelnit se na trhu? Holit se na těch správných místech? Tak se ptá norská písničkářka Jenny Hvalová na svém třetím albu – *Apocalypse, girl*.

Plýne jako pásmo syrové poezie, ve které se hlásí politická témata, prozařuje ho decentní elektronický pop a jeho naléhavostí přidává temný noise. Otázky pokládá něžným zpěvem přecházejícím v bolestivý jekot a někdy zas recitací směřující ke společnosti, kde si kluci pořád hrají s autičky a dívky s panenkami. Kde standard krásy určují módní časopisy a tělo se prodává jako produkt. Kde může být jedním povoleno, co je druhým odpíráno jenom na základě jejich pohlaví, které vytváří pomyslné bariéry. Hvalová, která snese srovnání třeba s islandskou hvězdou avantgardního popu Björk, je chce bořit.

Dnes pětaticetiletá zpěvačka vyrůstala v prostředí, kde jí na jedné straně obklopovala norská příroda, na té druhé ale vynucovaná víra, která jí ubírala prostor. Vychovala ji ateističtí rodiče, ve škole slyšela, že za své bezvěrecství půjde do pekla. Konzervativní prostředí, pro něž byla některá témata, jako sex, jednoduše tabu, ji nakonec přivedlo – k metalu. Což

byla její přirozená odpověď na chození do kostela. Předtím utekla do Melbourne, kde studovala kreativní psaní a zapojila se do rozmanité hudební scény. Tahle stíněnost, kterou v sobě nese už od dětství, se odráží i na novém albu, když zpívá: „Nebe, promiň. Já chci cítit.“ V hudbě našla dříve postrádanou svobodu.

Malá revoluce na BBC

Možná to vyzní jako zbytečné klíše. Ne však, když zvážíme, že i programová ředitelka britské veřejnoprávní stanice BBC po dlouhém rozhodování odvysílala její píseň, *Take Care of Yourself*, kde zazní slovo „k.da“. Fakt, že až pornografické obrazy jako vystřižené z filmu Larse von Triera zazněly na vlnách BBC bez cenzury, je pro Hvalovou malou revolucí. Sexualita je něco, co tady prostě je. Jako kuchyň, jak ironicky poznamenala v jednom z rozhovorů.

Někdejší nezávislé publicistice Hvalové, jež má za sebou novelu *Perlový pivovar*, bohatý a výrazný slovník neschází. Písň se dají číst jako krátké eseje, svou syrovostí a rozhledem provokují. Jenny kritizuje Západ, náboženství nebo to, jak jsou ženy zobrazovány v lidové kultuře. Poslednímu zmíněnému tématu věnovala desku *Viscera*, již v roce 2011 debutovala pod svým vlastním jménem, odhodila tak pseudonym Rockettothesky. Koneckonců, pravé příjmení má

pěkně: „hval“ znamená velryba. O své muzice přemýšlí v obrazech, které se střídají jako na plátně při sledování filmového snímku. Pro její předchozí album, *Innocence is Kinky* (*Nevinnost je úchylná*), kde zkoumala soukromí v internetové době popírající intimitu, byla inspirací němá Dreyerova klasika *Utrpení panny Orleánské*.

Tentokrát Hvalové uvízla v hlavě *Persona* Ingmara Bergmana, kterou viděla nejméně dvacetkrát. K *Personě* ji přivedl norský noise-ový hudebník Lasse Marhaug a na album jako producent vnesl oproti jejím dřívějším nahrávkám více hlukových črt. Pro ty má cit další veterán, perkusista Thor Harris z kultovních Swans, který se ke Hvalové přidal jako další. Nahrávku pak kromě harfy zjemňuje pianista Oystein Moen, člen norských jazzových experimentátorů Jagga Jazzist. Společně připravili vzrušující hudební procházku s nečekanými odbočkami – od téměř hiphopových beatů přes smyčcové pasáže k popové dynamice.

Struktura alba *Apocalypse, girl* pak ne náhodou připomíná introspektivní film plný vnitřních monologů, jejichž prostřednictvím se dozvídáme o hlavní postavě. Ta si s sebou veze z Norska do Ameriky, kam cestuje k vlivnému vydavatelství Sacred Bones, pochyby o postavení umělce i o velké zemi plné neznámých. Mluví o své minulosti a uvažuje o současnosti, kde pohlaví nemá být překážkou ani výhodou. Musíme jí naslouchat pozorně – Jenny Hvalová tiše posouvá hranice popu svázaného osvědčenými postupy, ostatně tak jako to kdysi dělala Björk. Evidentní mezinárodní ohlas jejich posledních dvou alb ukazuje, že na tuhle troufalost dost lidí čekalo.

Jenny Hvalová: Apocalypse, girl.
Sacred Bones 2015.

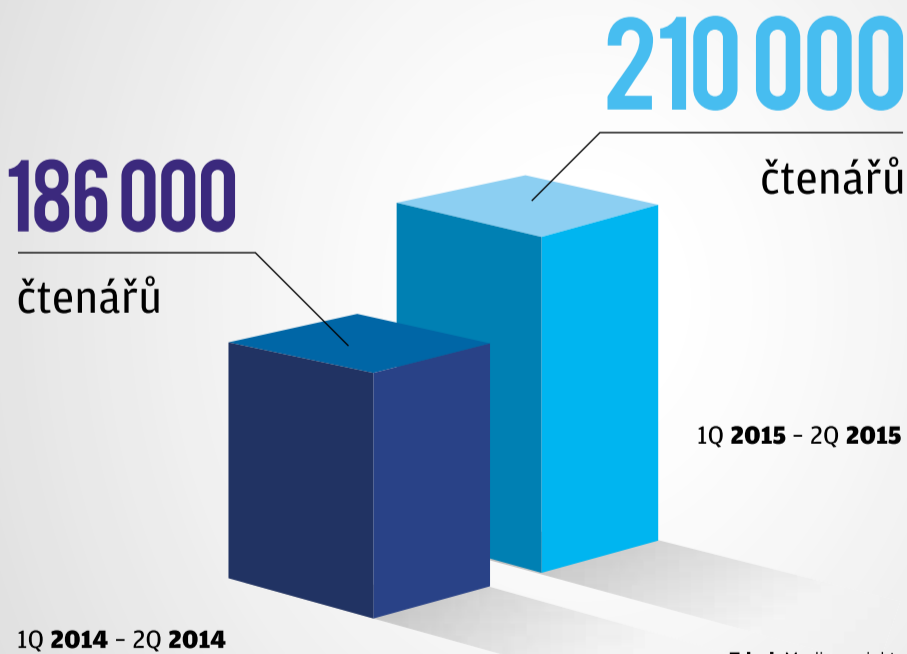
Autor je redaktorem Českého rozhlasu – Radia Wave

Co je tabu. Jenny Hvalová na novém albu mluví o sexualitě a tabu.

REPRO LN

NOVINY, KTERÉ ROSTOU

Zdroj: Media projekt

Počet čtenářů Lidových novin nadále meziročně roste. Ukázaly to nejnovější výsledky výzkumu Media projekt, který sledoval čtenost novin a časopisů v prvním a druhém čtvrtletí roku 2015. Každé vydání LN si přečetlo průměrně 210 tisíc lidí, což je o 24 tisíc čtenářů (+13,1 %) více než před rokem. Jedná se o nejlepší výsledek mezi všemi českými deníky. Magazin Pátek LN si v průměru přečetlo dokonce 245 tisíc čtenářů.

Redakce LN děkuje čtenářům za přízeň.

LIDOVÉ NOVINY
NOVINY, JAK MAJÍ BÝT